Να ζεις χάνοντας (Κώστας Ε. Τσιρόπουλος)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 30 Σεπτεμβρίου, 2009

Μας έχει συνηθίσει ο κόσμος αυτός, που ήλθαμε μη γνωρίζοντας τίποτα, πως ζούμε για να κερδίζουμε και να απολαμβάνουμε. Να κερδίζουμε σε πείρα, σε γνώση, σε σοφία, να κερδίζουμε υλικά αγαθά, ανέσεις, απολαύσεις, ηδονές, να κερδίζουμε οπωσδήποτε, κι ας περνούν τα χρόνια του βίου μας. Και δεν έχουμε νιώσει πως την ίδια στιγμή που πιστεύουμε πως κερδίζουμε, την ίδια ακριβώς στιγμή χάνουμε. Χάνουμε σε χρόνο, χάνουμε σε νιάτα, χάνουμε σε δυνάμεις και χάνουμε συγγενείς, φίλους και γνώριμους. Κι ωστόσο, δεν αποτολμούμε να συμπεράνουμε, σε κάποια κρίσιμη στροφή του βίου μας, πως ενόσω ζούμε κερδίζοντας, περνώντας ο καιρός, όλο και περισσότερα χάνουμε. Για να φτάσουμε σε μια βαθμιαία απογύμνωση που λέγεται «ωριμότητα», που είναι «γήρας», που σημαίνει έναν κλιμακωτό αποχαιρετισμό του κόσμου.

Νομίζω πως δεν θα αποτολμούσε κανένας να εισηγηθεί, η παιδεία που προσφέρεται στους ανθρώπους, —πλάσματα διαβατικά και κατά κόσμον θνητά— να επικεντρώνεται, από την μία όψη, σε όσα ο άνθρωπος ζώντας κερδίζει και σε όσα ζώντας χάνει. Διότι μια τέτοια, διπλή όψη της ζωντανής ύπαρξης στον κόσμο αυτό, θα έθετε, πρώτα απ' όλα, το ερώτημα περί της υπαρξιακής του ανθρώπου ελευθερίας: ζει ο άνθρωπος, εξανθρωπιζόμενος συνεχώς, χάνοντας ή κερδίζοντας; Και κατόπι, το άλλο ερώτημα: μήπως η πείρα της ζωής του καθενός συναρθρώνεται σε όσα ζώντας κέρδισε ή σε όσα έχασε;

Η σημερινή κοινωνία, με λυσσαλέα οργανωμένους, και αδίσταχτα λειτουργώντας, τρόπους, μας βεβαιώνει πως η ευτυχία του ανθρώπου βρίσκεται σε όσα ζώντας κερδίζει, σε όσα συσσωρεύει, υλικά και μη αγαθά, σε όσα απολαμβάνει και σε όσα του εγγυώνται ένα μέλλον άνετο απολαύσεων. Και του αποκρύπτει πως ο τρόπος αυτός του βίου δεν παράγει και δεν εγγυάται την ελευθερία του ανθρώπου. Διότι, αφού ο άνθρωπος είναι αναπόφευκτα ένας διαβάτης του κόσμου αυτού, είναι απαραίτητο και υπαρκτικά κρίσιμο να μην επιζητεί, ούτε και ν' αποδέχεται δεσμά τέτοια που θα τον εμποδίσουν, με μιαν ενδόμυχη, ιερή ωριμότητα, να οδηγηθεί, όταν έλθει η στιγμή, προς την έξοδό του από τον κόσμο αυτό.
Δεν είναι εγκαταστημένος εδώ, είναι περαστικός. Και η ελευθερία του συνίσταται στο να χάνει όλα εκείνα, σταδιακά, που τον εμποδίζουν να την απολαύσει, να την βιώσει με την ιερή εκείνη χαρά που ευλογεί ο Θεός, την χαρά του ελεύθερου πλάσματος, του αδέσμευτου, του αξιοπρεπούς και υπερήφανου που κατανίκησε την εκφοβιστική τυραννία του χρόνου και πως είδε φως ελευθερίας χάνοντας όλα τα περιττά, τα σκιώδη, όσα τον εμποδίζουν να υψωθεί προς το μυστήριο του υπάρχειν

πάνω από τον Χρόνο. Προς τον Θεό.

(Πηγή: «ΕΥΘΥΝΗ» Σεπτέμβριος 2009)